

Arrest

nr. 110 477 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 26 april 2013. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 23 mei 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een Eurodac verslag van 15 februari 2010 blijkt dat verzoekers reeds op 16 september 2008 een asielaanvraag indienden in Polen.

Op 26 februari 2010 werd een terugnameverzoek gedaan aan de Poolse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Verordening van de Raad nr. 343/2003/EG van 18 februari 2003.

Op 1 maart 2010 lieten de Poolse autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname van verzoekers werd ingewilligd.

Op 28 april 2010 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 6 september 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 november 2010 verklaarde verweerder deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk.

Op 31 januari 2011 dienden verzoekers een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 31 januari 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden een beroep in tegen de voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 83 033 van 14 juni 2012 bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS en verwierp het beroep.

Op 31 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard. Hiertegen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 23 oktober 2012 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}). Hiertegen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. 90 211 van 24 oktober 2012 werd het beroep tegen de beslissing van verweerder van 31 mei 2012 verworpen door de Raad. Tegen dit arrest dienden verzoekers een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 26 november 2012 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in functie van hun minderjarige zoon die prematuur is geboren op 3 juni 2003 met mentale en lichamelijke handicap tot gevolg.

Het cassatieberoep gericht tegen het arrest nr. 90 211 van de Raad van 24 oktober 2012 werd niet-toelaatbaar geacht bij beschikking van de Raad van State van 19 december 2012.

Op 26 april 2013 werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de wet van 15 december 1980.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 17.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 26 april 2013 werd ten aanzien van verzoekster en van verzoeker afzonderlijk tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van B. E., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23/10/2012, hem betekend op 26/10/2012."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota de exceptie van onontvankelijkheid op aangaande het feit dat tegen de bestreden bevelen geen voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel terug te vinden is, noch van de wijze waarop de bestreden bevelen die rechtsregel schendt. De Raad stelt vast dat verzoekers inderdaad geen enkel middel ontplooiën ten aanzien van de bestreden bevelen, zodat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de bevelen onontvankelijk is.

De exceptie wordt aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren ook een duidelijke beoordelingsvergissing aan.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Overwegende dat de tegenpartij meent dat het verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de verzoekers ongegrond is omdat, volgens de arts- adviseur, « uit het standaard medisch getuigschrift dd. 21/11/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling ».

Dat het verzoek 9ter ingediend werd wegens bepaalde (groeivertraging, motorische en hersensmisvorming) medische problemen van hun zoon. Dat de tegenpartij deze problemen niet betwist. Dat artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit uitdrukkelijk bepaalt dat alvorens over artikel 9ter te beslissen, de ambtenaar- geneesheer een bijkomend advies kan vragen aan een gespecialiseerde specialist. Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het heel korte verslag van haar arts, Dr Matthys. Dat bij de lezing van de beslissing en van het medische verslag, het onbekend is of deze laatste specialist is en welke hoedanigheid deze heeft. Dat deze geneesheer dan ook geen uitvoerig advies kon geven voor elk probleem van de zoon van de verzoekers, die ook bijzonder zijn. Dat dit des te nadeliger was dat de kwestie betrekking heeft op het leven en lichamelijke integriteit van het kind. Dat de verzoekers echter gerechtigd waren te vragen dat bij het onderzoek van het dossier van hun zoon door een andere arts verzocht door de tegenpartij, deze arts ook specialist is. Dat deze eis des te noodzakelijker was dat deze geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de artsen van het kind. Dat Dr V. verwees naar oa de noodzakelijke multidisciplinaire opvolging van het kind in een gespecialiseerd centrum alsook een neuropediatische, neuro- orthopedische, KNO, oog- en paramedische opvolging. Dat in november, het kind buiten bewust geraakt is. Dat hij ook stelt dat in elk geval, het kind motorisch gehandicapt zal zijn. Dat de medische adviezen dus duidelijk tegenstrijdig zijn. Dat het nuttig geweest zou zijn het dossier van de verzoeker voor te leggen ter oordeel van een specialist. Dat wij nochtans niet weten waarom de tegenpartij niet nuttig achtte beroep te doen op een specialist. Dat de rechtspraak van de Raad van State echter duidelijk is: " In het bezit van een nauwkeurig medisch attest van een specialist, zou de Belgische Staat ertoe aangezet moeten worden tot nauwkeurig onderzoek door eventueel het advies van een onafhankelijke specialist te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling staven enkel door de besluiten van zijn arts en zodoende nalaat alle nodige onderzoeken uit te voeren om wetens en willens te kunnen oordelen" (RvS 91709 dd 19 december 2000). Dat deze vaste rechtspraak ook in andere arresten aanwezig is, zoals arrest nr 111.609 van 16 oktober 2002 of arrest nr. 119281 van 12 mei 2003. Dat de Raad van State weliswaar herinnert in recente arresten dat de arts van de tegenpartij niet wettelijk verplicht was een specialist te vorderen, maar het is duidelijk dat de verplichting wel is in twee bepaalde gevallen, nl wanneer een specialist het attest van de verzoeker getekend heeft en dat, bij de Dienst, het antwoord niet van een specialist komt en wanneer de ambtenaar-geneesheer de beschouwingen van de arts van de verzoeker openlijk tegenspreekt.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat

kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het advies van de arts-adviseur van 17 april 2013, die tot de gemotiveerde conclusie is gekomen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers aanvoeren dat geen uitvoerig advies werd gegeven voor elk probleem van hun zoon, kan de Raad verweerder volgen waar deze in de nota opwerpt dat ze nalaten om te formuleren op welk specifiek probleem het advies geen betrekking zou hebben.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. In wezen voeren zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motivering niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De toepasselijke wetsbepaling is artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dat artikel luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° Indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° [...];

§4 [...]

§5 [...]

§6 [...]

§7 [...]"

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 april 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *“Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 21/11/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 17 april 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de ziekte van het kind van verzoekers. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.11.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 21/11/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Het betreft hier een prematuur, spastisch en mentaal geretardeerd kind. Deze toestand stelt vooral sociale problemen, maar medisch gesproken staat de geneeskunde daar machteloos tegenover en de vermelde klachten zijn niet beïnvloedbaar door medicamenteuze therapie. De voorgeschreven therapie is wenselijk doch louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf zodat een terugkeer naar het herkomstland geen directe bedreiging betekent voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling.

Gezien bovenvermelde, impliceert terugkeer naar ongeacht welk land geen enkele invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Verzoekers voeren in hun eerste middel aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer die generalist is, geen uitvoerig advies geeft voor elk probleem van hun zoon (zie hieromtrent *supra*) en dat het noodzakelijk was om het advies van een gespecialiseerde arts te vragen. Dit des te meer omdat de ambtenaar-geneesheer een tegenstrijdige opinie zou hebben met de opinie van de artsen van hun zoon. De medische adviezen zouden duidelijk tegenstrijdig zijn omdat de behandelende specialist duidelijk wees op de noodzakelijke multidisciplinaire opvolging van het kind in een gespecialiseerd centrum alsook een neuropediatische, neuro-orthopedische, “KNO”, oog- en paramedische opvolging nodig heeft.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 21 november 2012 blijkt dat enkel de volgende melding werd gemaakt aangaande de huidige behandeling: *“adaptation orthopédique, kiné x/semaine, école spéciale”*. In dit standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd aan de ambtenaar-geneesheer is geen sprake van een noodzakelijke multidisciplinaire opvolging van het kind in een gespecialiseerd centrum alsook een neuropediatische, neuro-orthopedische, “KNO”, oog- en paramedische opvolging.

In zoverre verzoekers doelen op de bijlage, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat het standaard medisch attest op geen enkele wijze verwijst naar de bijlage en verder herinnert de Raad er aan dat de Raad van State in zijn arrest nr. 222.013 van 11 januari 2013 heeft gesteld dat de bijlagen geen deel uitmaken van het medisch getuigschrift.

Wat betreft de gegevens in het standaard medisch getuigschrift stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies niet dat de specialist het bij het verkeerde eind heeft, hij bevestigt zelfs dat de voorgeschreven therapie wel wenselijk is, maar louter kan verhelpen aan de symptomen. Hij wijst erop dat het probleem chronisch is en dat de geneeskunde machteloos staat tegenover de vermelde klachten en dat de therapie in om het even welk land de kern van het chronisch probleem niet kan beïnvloeden. Dienaangaande stelt het standaard medisch getuigschrift inzake de eventuele gevolgen van een stopzetting van de voorgeschreven behandeling: “*aggravation de la spasticité en déformation orthopédique*”.

Het lijkt de Raad dat verzoekers op dit punt wel kunnen gevolgd worden waar ze stellen dat er een duidelijke tegenstrijdigheid is tussen het advies van de ambtenaar-geneesheer, generalist en het attest van de specialist die toch duidelijk wijst op een verergering van de spasticiteit. Het staat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer-specialist die door verzoekers werd gecontacteerd en die een standaard medisch getuigschrift invulde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35*). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op het neergelegde medische attest zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van dit getuigschrift door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

De stellingname van de ambtenaar-geneesheer is bijgevolg kennelijk onredelijk.

Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de redengeving zoals opgenomen in het advies van de ambtenaar-geneesheer dient deze evenzeer als kennelijk onredelijk te worden beschouwd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 26 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU